

Fodor József versei

Kakaskiáltás

*Fújjad, fújjad kis kakasom!
Körül hervadt a gyep,
Ezüstszálások a fák,
Ezüstszálú dér lebben.
Körül semmi sem mutatja
Az ébredést,
De annál inkább a halált.
Világ ébresztője, fújd
Hatalmas ösztönödből
Rikoltozz, mint ki másként nem tehet,
Ha nem rikoltsz, a szíved megszakad,
Ha nem sikoltsz, a belsőd szétreped.
Kiáltsd, kiáltsd, kiáltsd a hajnalt,
Ne kérdézd, hogy ki hallgat, ki nem,
Ne kérdézd, hogy az élet zsendül-e,
Neked csak a kiáltozás a dolgod,
Folyton, rendületlen és kitartón,
Rád nem szabták, hogy nézd, ki kél, ki nem,
Csak hogy kiáltsd, kiáltsd a hajnalt,
Vidd fülébe a forró üzenetet,
Oh, ébresztő-kiáltás őrállója,
Oh, világ szüntelen fölverője,
Örkődő lelkiismeret.
Ne hagyd az éjt percig se pihenni,
Kiáltsd, kiáltsd, hogy itt van a Nap,
Reszkessen az éj, közelg a Nap,
Itt van, itt a te hangodban,
Ha senki se tudja itt, te tudod,*

Ennek sugalma torlódik lelkedben,
 Ennek ellenállhatatlan szavától kiáltsz.
 Kiáltsz, kiáltsz, forró-diadalmasan, titoktudó,
 Szemed hűnyva, füled becsukva kiáltsz,
 Szálljon hangod a fényvállas dombokon,
 Szálljon hangod a sebes felhők alatt,
 Mint gúnyos, zengő ágyú, szaggasd a felhőt,
 Kiáltsd, hogy hiába a köd, hiába a köd,
 Megtölti a világot zajjal egy kicsi hang,
 Lelkes kiáltó, egy kicsi domb tetején,
 Ki se hall, se lát, csak kiált,
 Fittyet hány az éjszakának, a télnek,
 Mert mélyebbről jön ez a hang, mint a tél,
 Mélyebbről, a világmélység szívéből,
 Mely azt üzeni: az élet boldogság,
 Szabadság és világosság az élet,
 A nagy Mindenből a Hang azt üzeni,
 Hiába az éj, az álmok fátyla,
 A rossz homály mögött a fény van,
 Ezt tudod te, kakas, érzed szíveddel,
 Érzed, bárhogyan van, magad sem érted,
 Csak titokkal szövetséges szíved érti,
 Melytől fütve ellenállhatlan, kiáltasz,
 Sikongva — dacolva, vérzön, vagy gúnyosan,
 Oh, mindennek kesztyűt dobó Hang,
 Ujjongva taposó, mindennel dacoló,
 Kelj ki, szállj, kakas, az éj ellen,
 Kihívóan szárnyat csapva, félelmitellen,
 Repeszd füled, vágd belé tarajodat,
 Mondd: hiába a nagy bölény-nyugalma éj:
 Azért, kicsi hang, te irányítod a világot.
 Te vagy a világ szíve, tüze, kicsi hang,
 Diadal-ittas, önmagaddal versenyt kiáltozó,
 Fel-felszökő, sohasem nyugvó, pillanatra sem,
 Ha szender elkap, annál véresebben
 Metszed tűzhangoddal a nagy éjt,
 Teletűzdedet metsző tűzhangoddal,
 Ujjongva, hahotázva, csapva az éjt,
 Oh, szabadság
 Fényhirdetője, éj szünetlen kihívója,
 Állandó virrasztó, éber lélek,

Mindig készen, mindig résen,
A tüzzel, a riasztással, a hanggal,
Bár körül tél van,
Szemlehunyva, fülbehunyva csak a boldog
Sejtett tavasz isten-lehelletében,
Hanggal támasztva a gyöngét, míg az eljön
Vidám-vad kiáltással szünetlen,
Majdnem széthasadva a szív-tútelitettségen,
Kicsi melledben majdnem szétnyomva a roppant
Hangtól, melynek beléd szorulva kell
Utat nyitni szűk torkodon,
Lázás sebes erővel, mint a tűz,
Mely villámokkal felhőket forgat
És népeket rettent
És dübörgéséből hasadó mély-mély robajjal
Szíved a talpadig rendíti,
Hegyeket renget és megmőzgatja a világot.

Utolsóig a várormon

Vájj magadba, vájj, talán találsz még
Sebet, tüzet, mely szólni készlő, meleg!
Az elvérzett mezőkre már ráült az árnyék
És ködbe omlanak a vén hegyek.

Vájj magadba, vájj, ne fogjon a kövültség
S tehetetlenségben elbékült bölcsesség.
Tán még akad bensődben szép örültség,
Mielőtt forró szívedre ráül a vég.

Mint hideg hullámok, jönnek az árnyak,
És sziszegő köd omlik fejed körül.
De te lödd, hörögd lángod az éjszakának,
Mint kráteres csúcs, mely köré tél terül.

Utolsó várjokodról, lélek Dobója,
Míg elhull erőd, ifjúságod a vad kövön,
Ostromlót rendítve rengjen szíved lobogója,
Zengjén a férfikedv, síró, dacos, öröm.